

ΛΕΝΑ ΔΙΒΑΝΗ

Η ΑΜΑΛΙΑ ΚΑΙ Η ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΤΗΣ ΦΙΛΗ

Σειρά: Αμαλία
Βιβλίο 3

ΕΚΛΟΕΣΕΙ
ΠΑΤΑΚΗ

ΛΕΝΑ ΔΙΒΑΝΗ

Η ΑΜΑΛΙΑ
ΚΑΙ Η ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΤΗΣ
ΦΙΛΗ

Σειρά: Αμαλία
βιβλίο 3

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Περιεχόμενα

Πότε επιτέλους θ' αρχίσει το σχολείο;	07
Πολλές καινούριες συμμαθήτριες και μία παλιά	13
Η χειρότερή μου φίλη	16
Ποια είναι πάλι αυτή η δούκισσα;	24
Είναι ντροπή να ντρέπεσαι;	28
Ποιον φοβάται η Ανθούλα;	33
Σχέδιο άμεσης δράσης	43
Ένα όνειρο τρελό	46
Μικροί εναντίον μεγάλων	50
Από μικρό κι από τρελό μαθαίνεις την αλήθεια	60
Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα;	65

Πότε επιτέλους θ' αρχίσει
το σχολείο;

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ πρωινό του 1853 η φίλη μας η Αμαλία το περίμενε όπως περιμένουν οι διψασμένοι το νερό και οι πεινασμένοι το ψωμί. Φαντάζομαι, μαντέψατε γιατί. Ανυπομονούσε ν' αρχίσει επιτέλους η σχολική χρονιά! Ανυπομονούσε να τη διδάξουν ό,τι χρειάζεται για να γίνει δασκάλα. Δεν κρατιόταν το κορίτσι μας. Περίμενε υπομονετικά τρία χρόνια να έρθει η ώρα της, να είναι στη σωστή ηλικία –βιάδιζε πια στα δεκαπέντε– για να τη δεχτούν στο Διδασκαλείο, που το λέγανε και Παρθεναγωγείο. Περίμενε επίσης να γίνει καλά ο πατέρας της, να μπορέσει να γυρίσει στη δουλειά του, να μη χρειάζεται τη βοήθειά της πια.

Όσο περίμενε, δεν έχανε τον καιρό της, δούλευε στο ατελιέ της θεότρελης μαντάμ Λιζιέ, σχεδιάζοντας τουαλέτες για τις κυρίες των Αθηνών. Με τα χρήματα που έβγαζε ζούσαν κι αυτή και ο άρρωστος πατέρας, φτωχικά αλλά με αξιοπρέπεια. Ευτυχώς, για τα δίδακτρα, που ήταν πολύ ακριβά, δε χρειαζόταν να ανησυ-

χεί. Τα είχε αναλάβει η καινούρια της φίλη, η βασίλισσα Αμαλία, που της έδωσε υποτροφία.

Όταν πια πέρασαν σχεδόν τα τρία χρόνια κι είχε απομείνει ένας μήνας μόνο, ο Αύγουστος, το Αμαλάκι άρχισε να μετράει όλες τις μέρες του μία μία, να τις διώχνει να φύγουν μια ώρα αρχύτερα, για να 'ρθει η στιγμή να πάει επιτέλους στο Αρσάκειο. Βιαζόταν να συναντήσει τις καινούριες της συμμαθήτριες και να εξερευνήσει το καινούριο κτίριο στην οδό Πανεπιστημίου. Το είχε δει απέξω και έμοιαζε κα-τα-πλη-κτι-κό! Η βασίλισσα Αμαλία, που το είχε εγκαινιάσει, την είχε καλέσει λίγες μέρες πριν να πιουν το τσάι τους μαζί και της είχε πει ότι αυτό το σχολείο είχε γίνει τόσο όμορφο, που όποιος έμπαινε μέσα, Έλληνας ή ξένος, έμενε με το στόμα ανοιχτό. Δεν έμοιαζε καθόλου με τα περισσότερα ελληνικά σχολεία, που λειτουργούσαν μέσα σε νοικιασμένα σπίτια, σε αποθήκες, ακόμα και σε στάβλους. Αυτό ήταν σωστό παλάτι, με μεγάλη τραπεζαρία, ωραίους κοιτώνες για τα κορίτσια από την επαρχία, αναρρωτήριο, μαγειρείο, ψηλοτάβανες και ηλιόλουστες αίθουσες διδασκαλίας. Ένα θαύμα!

Η Αμαλίτσα προσευχόταν κάθε νύχτα πριν κοιμηθεί να είναι καλά όλοι αυτοί οι ευγενικοί άνθρωποι που υποστήριζαν τη μόρφωση των κοριτσιών, ακόμα κι εκείνων που οι φτωχές οικογένειές τους δεν είχαν τα μέσα να τα στείλουν στο σχολείο. Τον κύριο Αρσάκη, τον διάσημο γιατρό που έδωσε μεγάλο κομμάτι της περιουσίας του για να χτιστεί αυτό το υπέροχο μέ-

γαρο, δεν τον είχε δει ποτέ, αλλά τον αγαπούσε σαν να ήταν ο φύλακας άγγελος των κοριτσιών.

Πώς, λοιπόν, να μην ανυπομονεί το Αμαλάκι; Μόλις ξύπνησε μάλιστα, είπε στον πατέρα της ότι είχε έρθει στον ύπνο της και τη συνάντησε η πεθαμένη μανούλα της. Χαμογελούσε, λέει, μέχρι τ' αυτιά η μάνα στο όνειρο και κρατούσε στα χέρια ένα ολοκαίνουριο φόρεμα με άσπρο δαντελωτό γιακαδάκι. «Φόρεσέ το, κόρη μου, ετοιμάσου. Να ξέρεις ότι από αύριο η ζωή σου θα αλλάξει για πάντα!» Αυτό είπε και πουφ! έγινε καπνός.

– Δεν πιστεύω να θες καινούριο φόρεμα, κόρη, της είπε ο πατέρας τραβώντας την αριστερή της κοτσίδα χαμογελαστός. Άλλωστε σημασία έχει το περιεχόμενο, όχι το περιτύλιγμα, αυτό δε σου έλεγε πάντα η μακαρίτισσα η Μαριγώ;

– Έννοια σου, φρόντισα εγώ και για το περιτύλιγμα, του πέταξε το Αμαλάκι κι έβγαλε από το σεντούκι ένα ωραιότατο φορεματάκι, γκρι ανοιχτό με λευκό δαντελένιο γιακά.

Ο πατέρας τα 'χασε.

– Βρε πονηρή αλεπού, πού το ξετρούπωσες αυτό; Αυτό είναι πανάκριβο!

– Μην ανησυχείς, δεν έδωσα ούτε δραχμή εγώ. Μου το ράψανε τα κορίτσια στο ατελιέ της μαντάμ Λιζιέ. Δώρο αποχαιρετισμού. Γιατί με κοιτάς έτσι, πατέρα; Παράξενο σου φαίνεται; Τόσον καιρό δούλευα εκεί, οι πελάτισσες λάτρευαν τις τουαλέτες που σχεδίαζα ει-

δικά γι' αυτές. Τα κορίτσια, λοιπόν, αποφάσισαν να με στείλουν την πρώτη μέρα στο Διδασκαλείο με ένα ωραίο φουστάνι.

– Α, μπα; Δηλαδή οι φίλες σου πιστεύουν ότι, για να γίνεις καλή δασκάλα, αυτό που χρειάζεσαι είναι ένα ακριβό φουστάνι;

– Έλα τώρα, πατέρα, μην τα παρεξηγείς όλα. Τα κορίτσια ξέρουν ότι οι περισσότερες συμμαθήτριές μου θα είναι τα πλουσιοκόριτσα των Αθηνών. Τις γνωρίζουμε, στο ατελιέ μας ράβονται κι αυτές και οι μητέρες τους. Δεν ήθελαν, λοιπόν, να ξεχωρίζω.

– Ξεχωρίζεις όμως, κόρη μου, είτε το θες είτε όχι. Εσύ έχεις μυαλό ξυράφι. Δε χρειάζεσαι κανένα φόρεμα και κανένα κόσμημα.

Όσο μιλούσε ο πατέρας της, η Αμαλία είχε πάει πίσω από την κουρτίνα, έβγαλε το νυχτικό της και φόρεσε το απίθανο φορεματάκι της. Μετά, βγήκε αργά αργά κι έκανε μια στροφή μπροστά στον μπαμπά της, για να την καμαρώσει.

– Κι επειδή έχω μυαλό, δεν μπορώ να 'χω και φόρεμα; Σταμάτα, λοιπόν, το κήρυγμα και κοίτα με. Είμαι για άριστα δέκα ή όχι;

– Δέκα με τόνο, παραδέχτηκε αυτός και της τράβηξε και το άλλο κοτσιδάκι. Έλα να φας τώρα, για να μη σε κόψει η πείνα πάνω στο μάθημα και νομίζουν οι συμμαθήτριές σου ότι δεν έχουμε ψωμί να φάμε τις ελιές μας...

Η Αμαλίτσα κάθισε στο τραπέζι κι έβαλε μια πε-

τσέτα πάνω στο καινούριο της φουστάνι, γιατί φοβόταν μήπως το λεκιάσει με το τσάι. Μετά πήρε ένα κομμάτι πίτα και το κατάπιε βιαστικά.

– Θα πνιγείς, παιδί μου, ηρέμησε, της είπε ο πατέρας. Μη βιάζεσαι, έχεις χρόνο μπροστά σου. Τι ώρα αρχίζετε το μάθημα στο Παρθεναγωγείο;

– Διδασκαλείο, τον διόρθωσε η μικρή. Δασκάλες βγάζει.

– Όλες εκεί μέσα θα γίνουν δασκάλες; Θα αφήσουν τα σαλόνια τους οι πλουσιοκόρες για να πάνε στα κατσάβραχα να διδάξουν ελληνικά;

– Όχι, καλέ πατέρα. Αφού σ' το είπα: Είμαστε στην ίδια τάξη, αλλά γι' αυτές, ναι, δεν είναι Διδασκαλείο, είναι Παρθεναγωγείο. Τα πλουσιοκόριτσα τα στέλνουν οι γονείς τους μόνο για να μάθουν καλούς τρόπους, να στρώνουν επίσημα τραπέζια, να ντύνονται σωστά, να παραγγέλνουν φορέματα στα γαλλικά και να παίζουν πιάνο στις βεγγέρες. Ακόμα κι αν θέλουν να γίνουν δασκάλες, τις περισσότερες δεν τις αφήνουν. «Τα κορίτσια πρέπει να παντρεύονται και να κάνουν παιδιά, αυτό είναι η αποστολή τους», αυτό τους λένε.

Η Αμαλίτσα είχε πάρει φόρα, κάτι στο ύφος της ανησύχησε τον κυρ Λάμπρο.

– Κι εσύ θα παντρευτείς όμως, ε; Θα μου κάνεις εγγονάκι, ε; Δε θα ασχολείσαι μόνο με τα ξένα παιδιά, θα κάνεις και δικά σου.

– Μην ανησυχείς, όλα θα τα κάνω, πατέρα. Τώρα θα γίνω δασκάλα. Μετά βλέπουμε.

